

og Pladser eller af Bygningers Ydre eller Indre indeholde Gengivelser af Kunstværker, medmindre et efter denne Lov beskyttet Kunstværk udgør Afbildningens Hovedgenstand". Det vil ses, at dette gaar videre i Retning af Beskyttelse, end Folketinget i sin Tid fandt rigtigt. Det er naturligvis ikke noget afgørende Punkt, men det kan have en vis Betydning. Naar der er bygget en ny offentlig Bygning eller rejst et eller andet Monument, er det bleven Skik, at de illustrerede Blade bringe fotografiske Gengivelser deraf, og det er gaaet i den Grad ind i den almindelige Praksis, at det ganske vist kunde have sine Ulemper, om det nu skulde stoppes derved, at den vedkommende Arkitekt eller Kunstner sagde: Mit Arbejde indtager en saadan Plads i Billedet, at jeg ikke kan tillade uden et klækkeligt Vederlag, at det bliver gengivet. Nuvel, Verden stod jo alligevel, nogen stor Ulykke var der ikke sket, men det vilde dog være et Tilbageskridt i den Efterretnings-skik, vi nu have. Den Slags Gengivelser, som jeg her siger til, hører jo egentlig til Efterretningsvæsenet, til Meddelelse for Publikum om, hvilke nye Bygninger, der ere byggede, og nye Kunstværker, der ere fremkomne, og jeg ser ikke, at det er heldigt, om man vil gøre det vanskeligere end højt nødvendigt. Selvfølgelig ville de fleste Kunstnere ikke gøre store Vanskeligheder, men der er jo sære Mennesker i alle Lejre, ogsaa blandt Kunstnerne, og der kunde jo være en Lejlighed, hvor Afbildningen vilde blive forhindret, skønt det var af stor Betydning for det store Publikum, at den kunde komme til almindelig Kundskab. Hvis derfor den højtærede Minister ikke sætter ganske særlig Pris paa denne Bestemmelse, saa vil jeg henstille, om man ikke kunde forandre den til det samme, som Folketinget vedtog tidligere, men jeg vil ikke stille Forslag derom, hvis den højtærede Minister mener, det er bedst at lade det staa, som det staa, og ikke godt kan modtage en saadan Ændring.

Meyer: Det er allerede antydnet af den ærede Indleder, at Udsigten for dette Lovforslags Gennemførelse vil være større nu end tidligere, og den ærede Indleder har nærmere motiveret, hvorfor han mener, at Udsigten saaledes er lykkeligere idet jo blandt andet en af dem, der den Gang vi sidst havde Sagen til Behandling var en temmelig ivrig Modstander af Lovforslaget, nu utvivlsomt ikke vil og ikke kan øve nogen

som helst Modstand mod denne Sags Gennemførelse. Det vil være bekendt, at det ikke var noget stort Flertal, der var imod Sagen herved i Tinget, da man sidste Gang havde den til Behandling, og dette lille Flertal vil selvfølgelig nu falde bort, saaledes at der forhaabentlig kan være Tale om at gennemføre Sagen uden videre Ulejlighed, maaske saaledes, som den ærede Indleder sagde, uden Nedsættelse af et Udvalg. Jeg skal med Glæde slutte mig til den Tanke, idet jeg ogsaa mener, at det er en Sag, som uden videre Undersøgelser vil kunne gennemføres, saa meget mere, som vi jo tidligere have debatteret den meget grundigt og man nu i Mellemtiden maa være bleven klar over, at det vil være af stor Betydning, at Danmark træder ind i Rækken af de Stater, som have godkendt Bernerkonventionen. Der kunde maaske dog alligevel være Anledning til at fremdrage Enkeltheder, som man turde haabe, der vilde blive taget Hensyn til, og jeg vil ikke undlade dette, da det jo netop nu maa være paa sin Plads at fremdrage dette, naar man ikke i et Udvalg har Lejlighed dertil. Jeg vil da pege paa § 2, hvor der staa omtalt, hvad Forfatterne udelukkende have Ret til at offentliggøre, og hvor der i b, gøres den Undtagelse, at Eneretten ikke strækker sig til „Danse, Sange eller enkelte mindre Stykker eller Dele, uddragne af større Arbejder.“ Altsaa her vil man ikke kunne gøre Krav paa nogen Beskyttelse, her vil det staa enhver frit for at tage for sig af Varerne uden at spørge om Forlov. Da de Ting, her er Tale om, Danse, Sange eller enkelte mindre Stykker eller Dele, uddragne af større Arbejder, jo i ikke ringe Grad maa siges at fremkomme fra de Forfattere og Kunstnere, der i nærmeste Grad staa i Rapport til de brede Lag, forekommer det mig, at der er nogen Uretfærdighed heri, som man vistnok burde fjerne. Det er dog ganske sikkert, at ogsaa for dem, der producere det mindre omfattende Arbejde, har det sin Interesse at faa sit Værk beskyttet, og det forekommer mig ikke, det kan skade Offentligheden i nogen Grad, at man giver en Forfatter Ret til at bestemme, hvorvidt han uden videre vil lade andre spille en Dans, synge en Sang, eller aftrykke eller paa anden Maade publicere, hvad han har fremstillet. Jeg synes, at der her lige saa vel maa kunne blive Tale om Beskyttelse, som der er Tale derom for større Værkers Vedkommende, og de Forfattere og Kunstnere, der blive ramte af den paa-gældende Bestemmelse, ville sikkert være